

Produktion af tang er en ofte anvendt indkomstsikende aktivitet. Tang er et produkt, hvor markedet endnu ikke er mættet.

En sund investering

FOTO: TOPPx2

Mange rapporter om naturbevarelse og udvikling havner på mit skrivebord. De fleste siger det samme, som så mange før dem. Men ind imellem er der skrivelier, som man får lyst til lige at bruge lidt mere tid på. For nylig fik jeg således en rapport, der har set på, om initiativer til bevarelse af biodiversitet, også er medvirkende til at reducere fattigdom i de områder, hvor de foregår. Studiet omhandler fire MPA'er (Marine Protected Areas) i Fiji, Salomon-øerne, Filippinerne og Indonesien. Og konklusionen var klart positivt.

Det er vigtigt her at vide, at MPA'er ikke er beskyttede på den gammelkendte måde, hvor ingen menneskelig aktivitet er tilladt. MPA er derimod områder, der har en detaljeret forvaltningsplan, som blandt andet fortæller, hvor den ene og den anden type aktivitet må finde sted. Og al udnyttelse af områdets ressourcer skal naturligvis foregå på en bæredygtig måde. I de områder, hvor vi arbejder, er alle, der på en eller anden måde har en interesse i området og dets ressourcer – fra lokalt til regeringsniveau – involveret i designet af forvaltningsplanen, og den lovgivning og de reguleringer, der følger med. Denne brede involvering er be-

stemt ikke altid den nemmeste, men den er i bund og grund kernen til bæredygtighed, og til at undgå fremtidige konflikter.

Mange dykkere vil have oplevet at dykke i et sådan beskyttet område, og har måske i nærheden af dykkestedet observeret småfiskeri, udført med krog og line. Mange spørger: 'Er det virkelig tilladt? Er det her ikke et beskyttet område?' Og jo, i de fleste tilfælde er det faktisk tilladt, for lige så vel som vi har lov til at dykke i udvalgte områder, så har denne form for fiskeri lov til at foregå i de zoner, som forvaltningsplanen tillader.

Men i en MPA vil der også være zoner, hvor ingen aktivitet er tilladt, og hvor fiskene kan yngle og vokse sig store og fede – og siden spredes ud i det større område. I alle fire områder, som studiet omhandler har de lokale oplevet, at disse lukkede zoner producerer flere fisk til de omkringliggende områder. Denne effekt er allerede veldokumenteret, og også i vores feltområder har denne positive oplevelse flere gange resulteret i, at de lokale har besluttet at udlægge flere lukkede områder – lukkede hele året eller i perioder. Lokale har også i flere tilfælde været involveret i beslutningen om lukning af gydebanks

i de perioder, hvor fiskene gyder – for uden reproduktion er enden jo nær.

Indkomstsikende aktiviteter er ofte en del af arbejdet omkring etableringen af MPA'er. Og rapporten viser, at MPA'er er rigtig gode til at skabe jobs, ikke mindst inden for turisme. Og når fiskere får jobs i turistbranchen har det vist sig at resultere i dobbelt indkomst. Og deltagelse i indkomstsikende aktiviteter har andre positive kvaliteter. Deltagerne modtager eksempelvis forskellige former for uddannelse, der kan bruges både privat og arbejdsmæssigt, og hvis man er opmærksom på det, så fører det i mange tilfælde også til positiv involvering af kvinder. Og helt overordnet, så fører MPA-arbejdet, med sin involvering af alle interessenter, til sunde demokratiske processer, der kan erstatte de topstyrede beslutninger, der tidligere var normen i de lande, hvor vi arbejder.

Men det tager tid at etablere en MPA. I WWF regner vi med, at det tager mindst ti år inden en MPA er selvkørende. Det betyder, at der skal findes donorer, der er villige til at investere i havprojekter, for der skal en saltvandsindsprøjtning til at sætte en MPA i søen. Men heldigvis har det jo så vist sig, at investeringen vil komme tifold tilbage.

WWF Verdensnaturfonden er en selvstændig dansk organisation i WWF-netværket, som arbejder verden over for at bevare natur og miljø – og for menneskers ret til et værdigt liv i et sundt miljø. Havet er med sin mangfoldige natur og enestående arter en vigtig prioritet i WWF Verdensnaturfondens arbejde. Læs mere om WWF's arbejde på: www.wwf.dk

for a living planet®

LENE TOPP

Lene Topp er kulturgeograf og har siden 1999 arbejdet for WWF Verdensnaturfonden, specielt med projekter i Sydøstasien. Lene bliver gennem sit arbejde konfronteret med en bred vifte af marine miljøproblematikker. Siden 2002 har hun boet på Borneo sammen med sin mand Claus. De er begge aktive dykkere og undervandsfotografer.

FOTO: TOPPx2